

დანიელის წიგნი — ას ორმოცდამეცხე

წინასწარმეტყველური დაფების გამოჩენა: აბაკუმის ხილვა და მილერის სიზმარი

Jeff Pippenger

2024-03-20

ცოდნის ზრდა, რომელსაც ულაის მდინარის ხილვა განასახიერებს, არის ის, რაც საბოლოოდ იქნა დაწერილი აბაკუმის ორ ფიცარზე.

წინასწარმეტყველებებთან, რომელთაც ისინი მეორედ მოსვლის ჟამს უკავშირებდნენ, იყო გადახლართული სწავლება, რომელიც განსაკუთრებულად იყო მისადაგებული მათი გაურკვევლობისა და მოლოდინით დაძაბული მდგომარეობისთვის და ამხნევებდა მათ, რწმენით მოთმინებით დალოდებოდნენ, რომ ის, რაც მაშინ მათი გონებისთვის ბნელი იყო, თავის დროზე ნათელი გახდებოდა.

ამ წინასწარმეტყველებათა შორის იყო აგრეთვე აბაკუმის 2:1–4: „დავდგები ჩემს სადარაჯოზე და კოშკზე დავდგები, და ვიფხიზლებ, რათა ვიხილო, რას მეტყვის იგი მე და რა ვუპასუხო, როცა მხილებული ვიქნები. და მიპასუხა უფალმა და მითხრა: დაწერე ხილვა და ცხადად გამოსახე ფიცრებზე, რათა მკითხველმა სირბილით წაიკითხოს იგი. რადგან ხილვა ჯერ კიდევ დანიშნული დროისთვისაა, მაგრამ ბოლოს ალაპარაკდება და არ იცრუებს; თუნდაც დაყოვნდეს, დაელოდე მას, რადგან უეჭველად მოვა და არ დაიგვიანებს. აჰა, მისი სული, რომელიც გაამაყებულია, წრფელი არ არის მასში; ხოლო მართალი თავისი რწმენით იცოცხლებს.“

ჯერ კიდევ 1842 წელს ამ წინასწარმეტყველებაში მოცემულმა მითითებამ — „დაწერე ხილვა და ცხადად გამოსახე დაფებზე, რათა წამკითხველმა სირბილით წაიკითხოს“ — შთააგონა ჩარლზ ფიქს, მოემზადებინა წინასწარმეტყველური სქემა დანიელისა და გამოცხადების ხილვათა საილუსტრაციოდ. ამ სქემის გამოქვეყნება მიჩნეულ იქნა აბაკუმისთვის მიცემული ბრძანების აღსრულებად. თუმცა იმ დროს ვერავინ შენიშნა, რომ იმავე წინასწარმეტყველებაში წარმოდგენილი იყო ხილვის აღსრულების მოჩვენებითი დაყოვნება — დაყოვნების ჟამი. იმედგაცრუების შემდეგ ეს წერილი მეტად მნიშვნელოვნად გამოჩნდა: „რადგან ხილვა ჯერ კიდევ დანიშნული დროისთვის არის, და დასასრულს იტყვის და არ იცრუებს; თუკი დაყოვნდეს, დაელოდე მას, რადგან უეჭველად მოვა და არ დააყოვნებს... მართალი თავისი რწმენით იცოცხლებს.“ The Great Controversy, 391, 392.

ჰაბაკუკის ორი დაფა წინასწარმეტყველურად ორი მოწმეა. ბიბლიის მიხედვით, ჭეშმარიტების დასამტკიცებლად ორი მოწმე უნდა იყოს მოყვანილი.

ხოლო თუ იგი არ მოგისმენს, თან წაიყვანე კიდევ ერთი ან ორი, რათა ორი ან სამი მოწმის პირით ყოველი სიტყვა დამტკიცდეს. მათე 8:16.

როდესაც აბაკუმის ორი დაფა (1843 და 1850 წლების პიონერული სქემები) ერთმანეთზე გადაიფარება, ისინი ადასტურებს იმ ჭეშმარიტებებს, რომლებიც მილერის სიზმრის „ძვირფასი ქვები“ იყო. 1843 წლის შეცდომა, რომელიც პირველ დაფაზეა წარმოდგენილი, მეორე დაფასთან გადაფარვისას, ამკვიდრებს ხილვის „დაყოვნების დროს“. მილერმა (იმ ისტორიის სიმბოლურმა გუშაგმა) იკითხა, რა უნდა ეთქვა თავისი ისტორიის განხილვის დროს.

მე დავდგები ჩემს სადარაჯოზე და დავდგები კოშკზე, და ვიქნები მზირად, რომ ვნახო, რას მეტყვის იგი მე, და რა ვუპასუხო, როცა მხილებული ვიქნები. აბაკუმი 2:1.

უფალმა მილერს უბრძანა, დაეწერა ხილვა, და თავის სიზმარში მან ოთახის შუაგულში მდგარ მაგიდაზე დადო ის კიდობანი, რომელიც ხილვას შეიცავდა.

და უფალმა მიპასუხა და მითხრა: დაწერე ხილვა და გარკვევით აღბეჭდე ფიქრებზე, რათა წამკითხველმა სირბილით შეძლოს იგი. აბაკუმი 2:2.

ამგვარად, ცხრილები მიუთითებს დაყოვნების ჟამსა და პირველ იმედგაცრუებას.

ხილვა ჯერ კიდევ დანიშნული დროისთვის არის, მაგრამ ბოლოს იგი ალაპარაკდება და არ იცრუებს; თუმცა დაყოვნდეს, დაელოდე მას, რადგან უეჭველად მოვა, არ დააყოვნებს. აბაკუმი 2:3.

შემდეგ, ორი კლასი, რომლებიც ცოდნის ზრდის საფუძველზე ვლინდებიან, წარმოდგენილია.

აჰა, ვინც გაამაყდა, მისი სული არ არის მართალი მასში; ხოლო მართალი თავისი რწმენით იცოცხლებს. აბაკუმი 2:4.

თაყვანისმცემელთა ორი კლასი გამოცხადდებოდა დანიელის წიგნის მეთორმეტე თავში აღწერილი გამოცდის პროცესით.

და თქვა: წადი, დანიელ, რადგან ეს სიტყვები დაფარული და დაბეჭდილია აღსასრულის დრომდე. მრავალნი განიწმინდებიან, გათეთრდებიან და გამოიცდებიან; ხოლო ბოროტნი ბოროტად მოიქცევიან; და ბოროტთაგან ვერავინ გაიგებს, მაგრამ გონიერნი გაიგებენ. დანიელი 12:9, 10.

დანიელის „გონიერნი“ არიან მათეს ოცდამეხუთე თავის ბრძენნი ქალწულნი, რომლებიც რწმენით იქნენ გამართლებულნი, ხოლო უკეთურნი იყვნენ უგუნურნი ქალწულნი, რომელნიც ამპარტავნებით აღივსნენ. მილერის სიზმრის დასასრულს, ძვირფასი ქვები წარმოადგენს ზეთს ათი ქალწულის იგავში, რომელიც იყო უწყება.

„ღმერთს უპატიობენ, როცა არ ვიღებთ იმ უწყებებს, რომელთაც იგი გვიგზავნის. ამრიგად, ჩვენ უარვყოფთ იმ ოქროს ზეთს, რომელსაც იგი ჩვენს სულებში გადმოიღვრიდა, რათა ის სიბნელეში მყოფთ გადასცემოდათ. როცა გაისმება მოწოდება: „აჰა, სიძე მოდის; გამოდით მის შესახვედრად,“ ისინი, რომელთაც არ მიუღიათ წმიდა ზეთი, რომელთაც ქრისტეს მაღლი თავიანთ გულებში არ გაუფრთხილებიათ, გონიერების მოკლებულ ქალწულებივით აღმოაჩენენ, რომ

თავიანთი უფლის შესახვედრად მზად არ არიან. მათ არ გააჩნიათ ძალა, რომ ზეთი მოიპოვონ, და მათი სიცოცხლე ნანგრევებად იქცევა.“ Review and Herald, July 20, 1897.

უკანასკნელ დღეებში მილერის სამკაულები ათგზის უფრო კაშკაშად იბრწყინებდნენ; და როგორც რიცხვი ათი არის გამოცდის სიმბოლო, ასევეა ნათელიც. უკანასკნელ დღეებში, რომლებიც წარმოდგენილია მილერის სიზმრის დასასრულში, ჭეშმარიტების ნათელი, რომელიც გამოხატულია აბაკუმის დაფებზე, წარმოშობს გამომცდელ უწყებას, რომელიც ათი ქალწულის იგავში შუადამის დადადის გამომცდელი უწყებაა. ეს გამოცდის პროცესი მილერიტული ისტორიის გამოცდის პროცესის განმეორებაა, რადგან ათი ქალწულის იგავი უკანასკნელ დღეებში ასომდე მეორდება.

„ხშირად მიმითითებენ ათი ქალწულის იგავზე, რომელთაგან ხუთი გონიერი იყო და ხუთი — უგუნური. ეს იგავი აღსრულდა და აღსრულდება უმცირეს დეტალებამდე, ვინაიდან მას განსაკუთრებული გამოყენება აქვს ამ დროისათვის და, როგორც მესამე ანგელოზის უწყებას, აღსრულდა და კვლავაც დარჩება აწმყო ჭეშმარიტებად ჟამთა დასასრულამდე.“ Review and Herald, August 19, 1890.

მოლოდინის დროის გამოცდილება მილერის სიზმრის დასასრულსაც ზედმიწევნით იგივე სახით განმეორდებოდა, და მაშინ მისი ძვირფასეულობა მზეზე ათგზის უფრო მეტად იბრწყინებდა; ამით ცხადდება, რომ ეს ძვირფასეულობა ათი ქალწულის იგავში საბოლოო გამოცდას წარმოადგენს. ათი გამოცდის სიმბოლოა, და ათი დღის ბოლოს დანიელი და სამი ღირსეული გარეგნულად უფრო მშვენიერი და ხორცსავსენი იყვნენ, ვიდრე ისინი, ვინც ბაბილონის საზრდოთი იკვებებოდნენ. აბაკუმში ამპარტავანებმა, რომლებიც რწმენით კი არა, თვითდაჯერებულობით ცხოვრობდნენ, ბაბილონის ხასიათი განივითარეს. მილერიტულ ისტორიაში ისინი ბაბილონის ასულებად იქცნენ, ხოლო აბაკუმში პაპობა გამოყენებულია მათი ხასიათის გამოსავლენად.

აჰა, მისი სული, რომელიც აღზევებულია, არ არის წრფელი მასში; ხოლო მართალი იცოცხლებს თავისი რწმენით. დიახაც, რადგან ღვინით ცდება, იგი ამაყი კაცია, არც სახლში რჩება; იგი აფართოებს თავის გულისთქმას ჯოჯოხეთით, არის სიკვდილივით და ვერ ძღება, არამედ იკრებს თავისთან ყველა ერს და თავს უყრის ყველა ხალხს: ნუთუ ყოველივე ესენი არ აღძრავენ მის წინააღმდეგ იგავს და დამცინავ ანდაზას, და იტყვიან: ვაი მას, ვინც იმატებს იმას, რაც მისი არ არის! როდემდე? და მას, ვინც თავის თავს ტვირთავს სქელი თიხით! განა უეცრად არ აღდგებიან ისინი, რომელნიც გვბენენ, და არ გამოიღვიძებენ ისინი, რომელნიც შეგაწუხებენ, და ნადავლად არ შეიქმნები მათთვის? რადგან მრავალი ერი გაძარცვე, ხალხთა მთელი ნაშთი გაგძარცვავს შენ; ადამიანთა სისხლის გამო და ქვეყნის, ქალაქისა და ყოველი მასში მცხოვრების მიმართ ძალადობისათვის. აბაკუმი 2:4–8.

გამოცდის პროცესი, რომელიც მათეს ოცდამეხუთე თავის ქალწულებს დაატყდათ, წარმოშობს თაყვანისმცემელთა ერთ კლასს, რომელთაც განუვითარდათ ჩრდილოეთის მეფის (პაპობის) ხასიათი, რომელიც აგრეთვე ის ძალაუფლებაა, რომელმაც „მრავალი ერი გაძარცვა.“

ასე ამბობს უფალი: აჰა, მოდის ხალხი ჩრდილოეთის ქვეყნიდან, და დიდი ერი აღიმკრება ქვეყნის კიდეთაგან. აიღებენ მშვილდსა და შუბს; სასტიკნი არიან და წყალობა არა აქვთ; მათი ხმა ზღვასავით ღრიალებს; და ცხენებზე ამხედრებულნი მოდიან, საომრად დარაზმულნი შენ წინააღმდეგ, სიონის ასულო. გვსმენია მათი ამბავი: ხელები მოგვედუნა; შეგვიპყრო ტანჯვამ და ტკივილმა, როგორც მშობიარეს. ნუ გახვალ ველად და გზაზე ნუ ივლი; რადგან მტრის მახვილი და შიშია ყოველი მხრიდან. ჩემი ხალხის ასულო, სარტყლად მოირტყი ჯვალს და ნაცარში იგორავე; გამოიჩინე გლოვა, როგორც მხოლოდშობილი ძისთვის, უმწარესი გოდებით; რადგან გამანადგურებელი უეცრად მოვა ჩვენზე. იერემია 6:22–26.

აბაკუმის ორი კლასი არიან ისინი, ვინც რწმენით მართლდებიან, და ისინი, ვინც შეჭამეს და შესვეს ბაბილონის მოძღვრებანი. ისინი, რომლებიც მილერის სიზმრის უკანასკნელ დღეებში ქალწულებად არიან წარმოდგენილნი, ან ქრისტეს ხასიათს ავითარებენ და ამგვარად ღმერთის ბეჭედს იღებენ, ან პაპობის ხასიათს ავითარებენ და მხეცის ნიშანს იღებენ.

„დრო მოვიდა, რომ ჭეშმარიტმა ნათელმა ზნეობრივი სიბნელის შუაგულში გაანათოს. მესამე ანგელოზის უწყება ქვეყნად იქნა გაგზავნილი, რათა გააფრთხილოს ადამიანები, ნუ მიიღებენ მხეცის ან მისი ხატის ნიშანს თავიანთ შუბლზე ან ხელებზე. ამ ნიშნის მიღება ნიშნავს იმავე გადაწყვეტილებამდე მისვლას, როგორსაც მხეცმა მიაღწია, და იმავე აზრთა ქადაგებას, ღვთის სიტყვის პირდაპირ წინააღმდეგობაში. ყველას შესახებ, ვინც ამ ნიშანს მიიღებს, ღმერთი ამბობს: „იგიც შესვამს ღვთის რისხვის ღვინოს, რომელიც განუზავებლად არის ჩაღვრილი მისი გულისწყრომის სასმისში; და იგი ცეცხლითა და გოგირდით იტანჯება წმიდა ანგელოზთა წინაშე და კრავის წინაშე.“ Review and Herald, July 13, 1897.

ქალწულნი, რომლებიც ბაბილონის ღვინოს სვამენ, ბოლოს ღმერთის რისხვის ღვინოსაც დალევენ. ესაიაში ეფრემის მთვრალნი თავიანთ ბრმა თრობას იმით ამჟღავნებენ, რომ ყველაფერს თავდაყირა აყენებენ, და ეს ქმედება „მეთუნის თიხად“ არის შესარაცხად.

„მუდმივის“ ქრისტეს სიმბოლოდ იდენტიფიცირება „მუდმივის“ ჭეშმარიტებას თავდაყირა აყენებს, რადგან „მუდმივი“ სატანური სიმბოლოა. მილერის მიერ „მუდმივის“ წარმართობად იდენტიფიცირება უშუალოდ არის წარმოდგენილი აბაკუმის დაფებზე. მილერის მიერ თესალონიკელთა მიმართ ეპისტოლეში იმ ადგილის აღმოჩენა, რომელმაც მას გააგებინა, რომ „აღებულ იქნა“ წარმართობა, რათა განცხადებულიყო „ცოდვის კაცი“, რომელიც ღმერთის ტაძარში ზის, წარმოადგენს 2 თესალონიკელთა მეორე თავში მოცემულ უმთავრეს ჭეშმარიტებას.

„ვკითხულობდი შემდგომ და სხვა შემთხვევა, სადაც იგი [მუდმივი] გვხვდებოდა, ვერ ვიპოვე, გარდა დანიელის წიგნისა. შემდეგ [კონკორდანსის დახმარებით] ავიღე ის სიტყვები, რომლებიც მასთან იყო დაკავშირებული: „წაართვას“; ის წაართმევს მუდმივს; „იმ დროიდან, როცა მუდმივი წართმეული იქნება“ და სხვ. ვკითხულობდი შემდგომ და ვფიქრობდი, რომ ამ ტექსტზე ვერავითარ ნათელს ვერ

ვპოვებდი; ბოლოს მივედი 2 თესალონიკელთა 2:7, 8-მდე. „რადგან ურჯულოების საიდუმლო უკვე მოქმედებს; მხოლოდ ის, ვინც ახლა აკავებს, დააკავებს, ვიდრე გზიდან არ იქნება აღებული, და მაშინ გამოცხადდება ის ბოროტი“ და სხვ. და როცა იმ ტექსტამდე მივედი, ო, რაოდენ ნათლად და დიდებულად გამოჩნდა ჭეშმარიტება! აი, ეს არის! ეს არის მუდმივი! მაშ, ახლა, რას გულისხმობს პავლე სიტყვებში: „ის, ვინც ახლა აკავებს“, ანუ აბრკოლებს? „ცოდვის კაცში“ და „ბოროტში“ იგულისხმება პაპობა. მაშ, რა არის ის, რაც პაპობას უშლის ხელს, რომ გამოცხადდეს? დიახ, ეს არის წარმართობა; მაშასადამე, „მუდმივი“ უნდა ნიშნავდეს წარმართობას.“—უილიამ მილერი, Second Advent Manual, გვერდი 66.“ Advent Review and Sabbath Herald, 1853 წლის 6 იანვარი.

თესალონიკელთა მიმართ წერილში „ყოველდღიურის“ მნიშვნელობა, რომელიც მილერმა აღმოაჩინა, ამ მონაკვეთის ძირითადი ჭეშმარიტებაა. როდესაც პავლე მიუთითებს მათზე, რომელთაც ჭეშმარიტება არ უყვართ და ამიტომ მიიღებენ ძლიერ ცდომილებას, იგი უეჭველად მიუთითებს ჭეშმარიტებისადმი სიძულვილზე ზოგადი აზრით, მაგრამ ის ჭეშმარიტება, რომელზეც ამ მონაკვეთში უშუალოდ არის მითითებული, არის ჭეშმარიტება, რომ „ყოველდღიური“ წარმართულ რომს წარმოადგენს.

სხეულის სანათი თვალია; ამიტომ, თუ შენი თვალი წმიდაა, მთელი შენი სხეული ნათლით იქნება სავსე. ხოლო თუ შენი თვალი ბოროტია, მთელი შენი სხეული სიბნელით იქნება სავსე. ამიტომ, თუ ნათელი, რომელიც შენშია, სიბნელეა, რაოდენ დიდი იქნება ის სიბნელე! ვერავინ ემსახურება ორ ბატონს, რადგან ან ერთს შეიძულებს და მეორეს შეიყვარებს, ან ერთს მიეკვრება და მეორეს შეიძულებს. ვერ ემსახურებით ღმერთსა და მამონას. მათე 6:22–24.

არსებობს მხოლოდ ჭეშმარიტების სიყვარული, ან ჭეშმარიტების სიძულვილი. შუალედი არ არსებობს. ის ძლიერი ცდუნება, რომელიც მათეს ოცდამეხუთე თავის უგუნურ ქალწულებზე გადმოდის, დაფუძნებულია მილერის ძვირფასი ქვების სახით წარმოდგენილი ნათლის უარყოფაზე, რომელიც საბოლოო გამოცდას წარმოადგენს. ძველი ისრაელის საბოლოო გამოცდა მათი მეათე გამოცდა იყო, ხოლო მილერის ძვირფასი ქვები უკანასკნელ დღეებში ათჯერ უფრო კაშკაშად ბრწყინავს. მილერის ძვირფასი ქვების უარყოფის სიმბოლოა „მუდმივი“, რომელიც ეფრემის მთვრალეებმა ადვენტიზმის მესამე თაობაში თავდაყირა დააყენეს. „მუდმივი“ წარმართობის სატანური სიმბოლოა. მთვრალეებმა შემოიტანეს ყალბი ძვირფასი ქვა, რომელიც განდგომილი პროტესტანტიზმიდან მოიტანეს და რომელიც „მუდმივს“ ქრისტეს სიმბოლოდ განსაზღვრავს.

მილერის მიერ თავისი ძვირფასი ჭეშმარიტებების გაგება შეზღუდული იყო იმ ისტორიით, რომელშიც იგი აღიმართა. დარწმუნებული იმაში, რომ მეორე მოსვლა იყო შემდეგი წინასწარმეტყველური მოვლენა, 1798 წელს პაპობისთვის მიყენებული სასიკვდილო ჭრილობა მხოლოდ დანიელის მეორე თავში მოხსენიებულ მეოთხე და საბოლოო მიწიერ სამეფოს შეიძლებოდა წარმოედგინა. მილერი ასევე შეზღუდული იყო „მუდმივის“ გაგებაში, რადგან მისი მოწმობაა, რომ გამოცხადების მეშვეობით იგი

მიყვანილ იქნა შესწავლის ერთ განსაზღვრულ მეთოდამდე, რომლის შესახებაც მან თქვა, რომ იყენებდა თავის ბიბლიას, კრიუდენის კონკორდანსს და კითხულობდა ზოგიერთ გაზეთს. ამგვარად შესწავლის გადაწყვეტილება უბრალოდ მის გონებაში მოვიდა.

„იმ თორმეტი წლის განმავლობაში, როდესაც მე დეისტი ვიყავი, კვითხულობდი ყველა ისტორიას, რომელთაც კი მივაგნებდი; მაგრამ ახლა მე მიყვარდა ბიბლია — იგი იესოზე ასწავლიდა! თუმცა ბიბლიის დიდი ნაწილი მაინც ბნელი იყო ჩემთვის. 1818 ან 1819 წელს, როცა ვესაუბრებოდი ერთ მეგობარს, რომლის მოსანახულებლადაც ვიყავი მისული და რომელსაც სცოდნოდა და მოესმინა ჩემი საუბარი იმ დროს, როცა დეისტი ვიყავი, მან, საკმაოდ ნიშანდობლივი სახით, მკითხა: ‘რას ფიქრობ ამ ტექსტზე და იმაზე?’ — გულისხმობდა იმ ძველ ტექსტებს, რომელთაც დეისტობისას ვეწინააღმდეგებოდი. მე მივხვდი, რასაც ის გულისხმობდა, და ვუპასუხე — თუ დროს მომცემ, გეტყვი, რას ნიშნავს ისინი. ‘რამდენ დროს მოითხოვ?’ — ‘არ ვიცი, მაგრამ გეტყვი,’ — ვუპასუხე მე, რადგან არ შემეძლო მერწმუნა, რომ ღმერთს მოეცა ისეთი გამოცხადება, რომლის გაგებაც შეუძლებელი იქნებოდა. მაშინ გადავწყვიტე, ჩემი ბიბლია შემესწავლა, დარწმუნებული, რომ შევძლებდი გამეგო, რას გულისხმობდა სულიწმიდა. მაგრამ როგორც კი ეს გადაწყვეტილება მივიღე, აზრი მომივიდა — ‘დავუშვათ, იპოვი ისეთ ადგილს, რომლის გაგებაც არ შეგიძლია, რას იზამ?’ მაშინ ბიბლიის შესწავლის ეს წესი მომივიდა აზრად: — ავიღებ ასეთი ადგილების სიტყვებს, გავყვები მათ მთელ ბიბლიაში და ამ გზით გავიგებ მათ მნიშვნელობას. მე მქონდა კრიუდენის კონკორდანსი, რომელიც, ჩემი აზრით, მსოფლიოში საუკეთესოა; ამიტომ ავიღე იგი და ჩემი ბიბლია, დავჯექი ჩემს საწერ მაგიდასთან და სხვას არაფერს კვითხულობდი, გარდა ცოტაოდენი გაზეთებისა, რადგან მტკიცედ მქონდა გადაწყვეტილი, მცოდნოდა, რას ნიშნავდა ჩემი ბიბლია. აპოლოს ჰეილი, *The Second Advent Manual*, 65.“

მილერის ძვირფასი ჭეშმარიტებანი მხოლოდ მისი კვლევის მეთოდით კი არ იქნა ამოცნობილი, არამედ ღმერთისგან მიღებული უშუალო გამოცხადებითაც.

„ღმერთმა თავისი ანგელოზი მოავლინა, რათა ზემოქმედება მოეხდინა ერთი გლეხის გულზე, რომელსაც ბიბლია არ სწამდა, და ეხელმძღვანელა მისთვის წინასწარმეტყველებათა გამოსაკვლევად. ღვთის ანგელოზები მრავალგზის ეწვივნენ იმ რჩეულს, რათა წარემართათ მისი გონება და გაეხსნათ მისი შემეცნებისთვის ის წინასწარმეტყველებანი, რომლებიც მუდამ ბნელი იყო ღვთის ხალხისთვის. ჭეშმარიტების ჯაჭვის დასაწყისი მას მიეცა, და იგი მიჰყავდათ რგოლიდან რგოლამდე საძიებლად, ვიდრე საკვირველებითა და აღტაცებით შეჰყურებდა ღვთის სიტყვას. მან იქ იხილა ჭეშმარიტების სრულყოფილი ჯაჭვი. ის სიტყვა, რომელიც მან შთაუგონებლად მიაჩნდა, ახლა თავისი მშვენიერებითა და დიდებით გადაიშალა მისი მზერის წინაშე. მან დაინახა, რომ წმინდა წერილის ერთი ნაწილი მეორეს განმარტავს; და როცა ერთი ადგილი დახშული იყო მისი გაგებისთვის, სიტყვის სხვა ნაწილში პოულობდა იმას, რაც მას ხსნიდა. იგი ღვთის წმინდა სიტყვას სიხარულითა და უღრმესი პატივისცემითა და შიშით ეპყრობოდა.“
ადრეული წერილები, 230.

როდესაც და უაიტი აცხადებს, რომ „ღმერთმა თავისი ანგელოზი“ გაუგზავნა მილერს, ამით იდენტიფიცირდება, რომ მილერთან გაგზავნილი ანგელოზი გაბრიელი იყო, რადგან „მისი ანგელოზი“ არის ტერმინი, რომელიც გაბრიელს მიეკუთვნება.

ანგელოზის სიტყვები, „მე ვარ გაბრიელი, რომელიც ღვთის წინაშე ვდგავარ“, ცხადყოფს, რომ იგი ზეციურ საკრებულოებში მაღალი პატივის მდგომარეობას იკავებს. როდესაც ის დანიელთან უწყებით მივიდა, თქვა: „არავინ არის, ვინც ამ საქმეებში ჩემთან ერთად დგას, გარდა მიქაელისა [ქრისტესი], თქვენი მთავრისა.“ დანიელი 10:21. მხსნელი გაბრიელზე გამოცხადებაში ამბობს, რომ „მან გააგზავნა იგი და თავისი ანგელოზის მიერ აუწყა თავის მონას, იოანეს.“ გამოცხადება 1:1.“ ქრისტეს ცხოვრება, 99.

გაბრიელი და სხვა ანგელოზები ხელმძღვანელობდნენ მილერის „გონებას და“ უხსნიდნენ „იმ წინასწარმეტყველებებს, რომლებიც მუდამ ბნელი იყო ღვთის ხალხისათვის“. მისი უწყება მხოლოდ მისი შესწავლის მეთოდის საშუალებით კი არ ჩამოყალიბდა, არამედ ასევე საღმრთო გამოცხადებით. თვით ის მეთოდიც, რომელსაც იგი ბიბლიის შესასწავლად იყენებდა, უბრალოდ მის გონებაში მოვიდა. როდესაც ღმერთი ჭეშმარიტებას ჩვენს გონებაში შემოიტანს, ეს არის საღმრთო გამოცხადება, განსხვავებით იმისა, რომ ადამიანი ჭეშმარიტებამდე მივიდეს ბიბლიის სწორად გაყოფის პროცესით. მილერმა ორივე გააკეთა, მაგრამ საღმრთო გამოცხადება იმ გზის ნაწილიც იყო, რომლითაც მილერი მივიდა „ყოველდღიურის“ თემის გაგებამდე.

მილერი ვერ ამოიცნობდა დანიელის მერვე თავის მეცხრე-მეთორმეტე მუხლებში გენდერულ მონაცვლეობას, ვინაიდან მის ხელთ იყო მხოლოდ ბიბლია და სიმფონია, რომელიც სრულიად მოკლებულია ყოველგვარ ცნობას ბიბლიურ ენებთან დაკავშირებით. იგი ვერ დაინახავდა განსხვავებას „sur“-სა და „rum“-ს შორის, რომელთაც ორივეს თარგმნიან როგორც „წართმევა“. იგი ვერც დაინახავდა განსხვავებას „miqdash“-სა და „qodesh“-ს შორის, რომელთაც ორივეს თარგმნიან როგორც „საწმიდარი“.

მას ვერ დაენახა სიტყვა „tamid“-ის ჭეშმარიტება, რომელიც ბიბლიაში ასოთოთხმეტჯერ გვხვდება. ჭეშმარიტება, რომლის დანახვაც მას ვერ შეეძლო (რაც იმავდროულად ის ჭეშმარიტებაც არის, რომელიც მან დაინახა), ის იყო, რომ ბიბლიაში ებრაული სიტყვა „tamid“ ასოთოთხმეტჯერ გამოიყენება, მაგრამ ებრაული სიტყვა „tamid“ არსებით სახელად მხოლოდ დანიელის წიგნშია გამოყენებული. „Tamid“ ებრაული სიტყვაა, რომელიც ნიშნავს „მუდმივს“ და დანიელის წიგნში ითარგმნება როგორც „ყოველდღიური“.

მხოლოდ დანიელის წიგნში ეს სიტყვა გამოიყენება როგორც არსებითი სახელი, ხოლო დანარჩენ ოთხმოცდაცხრამეტ შემთხვევაში იგი ზმნიზედად არის გამოყენებული. ამ მიზეზით, როდესაც მეფე იაკობის ბიბლიის მთარგმნელები წააწყდნენ იმას, რომ დანიელი ამ სიტყვას ხუთჯერ იყენებს როგორც არსებით სახელს, მაშინ როცა ბიბლიის ყველა სხვა ავტორი მას ოთხმოცდაცხრამეტჯერ ზმნიზედად იყენებს, მტკიცებულებათა სიმძიმემ ისინი აიძულა, დანიელის მიერ სიტყვის როგორც არსებითი სახელის გამოყენება „შეესწორებინათ“. დანიელის „შესასწორებლად“ მათ ამ

სიტყვას დაუმატეს სიტყვა „მსხვერპლი“ და ამგვარად არსებითი სახელი ზმნიზედად გადააქციეს. ხოლო შემდეგ, მთარგმნელთა შესასწორებლად, ელენ უაითს შთაგონებით მიეცა, დაეფიქსირებინა, რომ მან „იხილა ‘Daily’-სთან დაკავშირებით, რომ სიტყვა ‘sacrifice’ ადამიანის სიბრძნით იყო დამატებული და ტექსტს არ ეკუთვნის; და რომ უფალმა ამის სწორი შეხედულება მისცა მათ, ვინც სამსჯავროს ჟამის შეძახილი წარმოთქვა.“

მილერი, საკუთარი მოწმობის მიხედვით, ცდილობდა გაეგო „მუდმივი“, რაც საბოლოოდ მან 2 თესალონიკელთა წერილში ამოიცნო. მაგრამ ასევე, საკუთარი მოწმობის თანახმად, როდესაც ცდილობდა სიტყვის მნიშვნელობის გაგებას, იგი განიხილავდა ყოველ ადგილს, სადაც ეს სიტყვა იყო გამოყენებული, და ეს სიტყვა ბიბლიაში კიდევ ოთხმოცდაცხრამეტ სხვა ადგილას გვხვდება. მიუხედავად ამისა, მისი მოწმობა „მუდმივის“ შესახებ ასეთია: მან იგი ვერსად იპოვა, გარდა დანიელის წიგნისა, როდესაც თქვა: „კითხვა განვაგრძე და ვერ ვიპოვე სხვა არც ერთი შემთხვევა, სადაც იგი [მუდმივი] ყოფილიყო ნახსენები, გარდა დანიელისა.“ მილერი სამკაულებთან მიყვანილ იქნა არა მხოლოდ თავისი შესწავლის მეთოდით, არამედ ასევე ღვთიური გამოცხადებით, რომელიც მას ანგელოზთა მსახურების მეშვეობით მიეცა.

აი, ამიტომ იყო მისი გაგება „მუდმივის“ შესახებ სწორი, მაგრამ შეზღუდული. მას არ შეეძლო ეცნო, რომ დანიელის წიგნში იმ ხუთ შემთხვევას შორის, სადაც „მუდმივი“ არის მოხსენიებული, იმ სამ შემთხვევას შორის ერთ-ერთი, სადაც „მუდმივი“ „წართმეულია“, განსხვავებულ მნიშვნელობას გამოხატავდა დანარჩენი ორი შემთხვევისგან. ერთ შემთხვევაში „მუდმივი“ გამოყენებულია ებრაულ სიტყვასთან „rum“, ხოლო დანარჩენ ორ შემთხვევაში — ებრაულ სიტყვასთან „sur“. ორივე სიტყვა ითარგმნება როგორც „წართმევა“, მაგრამ დანიელის წიგნის მერვე თავში, მეთერთმეტე მუხლში, „rum“ ნიშნავს „აღმართვას“ და „განდიდებას“, ხოლო მეთერთმეტე თავის ოცდამეთერთმეტე მუხლში და მეთორმეტე თავის მეთერთმეტე მუხლში სიტყვა „sur“ ნიშნავს „მოშორებას“.

თეოლოგოსები, რომლებიც ბაბილონურ საზრდოს ჭამენ და სვამენ, ამტკიცებენ, რომ საგნის მოცილებაც და საგნის აღმართვაც ორივე მოცილების ერთ სახეს წარმოადგენს; ამიტომ, ორივე სიტყვა ერთი და იმავე მნიშვნელობის მქონედ უნდა იქნეს გაგებული. ისინი ამტკიცებენ, რომ სამივე შემთხვევაში, როდესაც ნათქვამია, რომ „მუდმივი“ „აღებული იქნა“, ამას ყოველთვის „მოცილება“ ნიშნავს; და ამით ისინი ასკვნიან, რომ დანიელი თავისი სიტყვების შერჩევაში დაუდევარი იყო. ამას ისინი ღიად არ ამბობენ, მაგრამ თავიანთი დასკვნით ასწავლიან, რომ დანიელს სამივე შემთხვევაში სიტყვა „sur“ უნდა გამოეყენებინა, რადგან, თეოლოგოსთა აზრით, მას ყოველ ჯერზე ერთი და იგივე უნდა ეგულისხმა, როდესაც „მუდმივი“ „აღებული იქნა“.

ისინი იმავეს აკეთებენ სიტყვებთან „miqdash“ და „qodesh“, რომლებიც ორივე ნათარგმნია როგორც „საწმიდარი“, მერვე თავის მეთერთმეტედან მეთოთხმეტე მუხლების ფარგლებში. იმ ოთხ მუხლში „საწმიდარის“ ყოველი მოხსენიების მიმართ ისინი ამტკიცებენ, რომ ყველა მათგანი ღმერთის საწმიდარს აღნიშნავს. ამავე

დასკვნით, დანიელს სამივე მოხსენიებაში უბრალოდ „qodesh“ უნდა გამოეყენებინა და მეთერთმეტე მუხლში „miqdash“ არ უნდა ეხმარა. მილერს ამ სიტყვებს შორის განსხვავება არ ეცნობოდა, მაგრამ თანამედროვე თეოლოგებს იგი ეცნობათ, და როცა ასეა, ისინი ამტკიცებენ, რომ არავითარი განსხვავება არ უნდა იქნეს აღიარებული. თუმცა მილერი, რომელიც ამ სიტყვებს შორის განსხვავებებს ვერ ცნობდა, თანამედროვე თეოლოგების საწინააღმდეგო გაგებამდე მივიდა.

სინამდვილე ის არის, რომ დანიელი იყო ფრთხილი მწერალი, რომელმაც იცოდა ებრაული ენა და შეფასებული იყო როგორც ბაბილონის ყველა სხვა ბრძენ კაცზე ათგზის გონიერი. თუ ვინმემ იცოდა ებრაული ენის სათანადო გამოყენება და ის, თუ როგორ უნდა წარმოჩენილიყო იგი სწორად იმ კონკრეტულ ისტორიაში, ეს იყო დანიელი. თუ დანიელმა სხვადასხვა სიტყვები გამოიყენა, ეს იმიტომ იყო, რომ ისინი სხვადასხვა მნიშვნელობების გადასაცემად იყო გამოიზნული, რომელთა წარმოჩენასაც იგი განზრახ ესწრაფოდა. როდესაც აღიარებულია დანიელის მიერ იმ სიტყვების განსხვავებული გამოყენება, რომლებიც ითარგმნება როგორც „საწმიდარი“ ან როგორც „წართმევა“, ისინი ამყარებენ მილერის გაგებას „მუდმივის“ შესახებ, რაც მილერმა სწორედ იმავე მონაკვეთში ამოიცნო, სადაც პავლე აღნიშნავს, რომ ისინი, რომელთაც ჭეშმარიტება სძულთ, განწირულნი არიან ძლიერი ცდუნების მისაღებად.

ვინც ჭეშმარიტებას სძულს და სწამს სიცრუე, რომელიც ძლიერ ცთომილებას წარმოშობს, ისინი ასევე წარმოდგენილნი არიან, როგორც ეფრემის მთვრალნი, რომლებიც ორ კლასად არიან გამოხატულნი. ერთი კლასი არის განსწავლული ხელმძღვანელობა, ხოლო მეორე კლასი — უსწავლელი, რომლებიც მხოლოდ იმას მოისმენენ, რასაც განსწავლულნი ასწავლიან. ისინი არიან ისინი, ვინც სიცრუის ქვეშ იმალებიან და სიკვდილთან აღთქმას დებენ. ისინი არიან მათეს ოცდამეხუთე თავის უგუნური ქალწულნი და ისინი, ვისი სულიც აღზევებულია აბაკუმის მეორე თავში. ისინი არიან ისინი, ვინც უარყოფენ მილერის სიზმრის საფუძველმდებელ ჭეშმარიტებებს, რომლებიც დასასრულს ათგზის უფრო კაშკაშად ბრწყინავენ (რაც წარმოადგენს თანამედროვე ისრაელის მეათე და საბოლოო გამოცდას), როგორც წინასწარ იყო სახედ მოცემული ძველი ისრაელის მეათე და საბოლოო გამოცდით.

ჩვენ ამ კვლევას შემდეგ სტატიაში გავაგრძელებთ.

და უთხრა უფალმა მოსეს: როდემდე განმარისხებს ეს ხალხი? და როდემდე არ მერწმუნებიან, მიუხედავად ყველა იმ სასწაულისა, რომელიც მათ შორის მოვიმოქმედე? ჭირით დავსჯი მათ, და მოვსპობ მათ მემკვიდრეობიდან, ხოლო შენგან შევქმნი მათზე დიდსა და ძლიერ ერს. და უთხრა მოსემ უფალს: მაშინ ამას ეგვიპტელნი გაიგებენ, რადგან შენი ძლიერებით გამოიყვანე ეს ხალხი მათ შუაგულიდან, და უამბობენ ამას ამ ქვეყნის მცხოვრებთ; ვინაიდან მათ სმენიათ, რომ შენ, უფალო, ხარ ამ ხალხში, რომ შენ, უფალო, პირისპირ იხილვები, და რომ შენი ღრუბელი დგას მათ თავზე, და რომ წინ უძღვი მათ დღისით ღრუბლის სვეტით და ღამით ცეცხლის სვეტით. ხოლო თუ მოსპობ მთელ ამ ხალხს, როგორც ერთ კაცს, მაშინ ერები, რომელთაც სმენიათ შენი დიდების ამბავი, იტყვიან: რადგან უფალს არ ძალუდო ამ ხალხის შეყვანა იმ ქვეყანაში, რომელიც მათ შეჰფიცა, ამიტომ

დახოცა ისინი უდაბნოში.

და ახლა, გევედრები, განდიდდეს ჩემი უფლის ძალა, როგორც შენა თქვი, როცა ამბობდი: უფალი სულგრძელია და დიდად მოწყალე, რომელიც პატიობს ურჯულოებასა და დანაშაულს, მაგრამ დამნაშავეს არავითარ შემთხვევაში არ ამართლებს, და მამათა ურჯულოებას შვილებზე მოიკითხავს მესამე და მეოთხე თაობამდე. გევედრები, მიუტევე ამ ხალხის ურჯულოება შენი მოწყალეობის სიდიადისამებრ, როგორც აპატიებდი ამ ხალხს ეგვიპტიდან მოყოლებული აქამდე. და თქვა უფალმა: მე მივუტევე შენი სიტყვისამებრ; მაგრამ, როგორც ცოცხალი ვარ, მთელი დედამიწა აივსება უფლის დიდებით. რადგან ყველა იმ კაცს, რომელთაც იხილეს ჩემი დიდება და ჩემი სასწაულები, რომლებიც მოვახდინე ეგვიპტესა და უდაბნოში, და ახლა ათჯერ გამომცადეს მე და არ ისმინეს ჩემი ხმა, უეჭველად არ იხილავენ იმ ქვეყანას, რომელიც მათ მამებს შევფიცე; და ვერც ერთი მათგანი, ვინც გამაჯავრა, ვერ იხილავს მას. მაგრამ ჩემი მსახური ქალები, რადგან მას სხვა სული ჰქონდა თან და სრულად გამომყვა მე, შევიყვან მას იმ ქვეყანაში, სადაც შევიდა, და მისი შთამომავლობა დაიმკვიდრებს მას. რიცხვნი 14:11–24.